

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

לפני כבוד השופט אודי הקר

התובעת: נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד ראובן בילט

נגד

הנתבעת: נחמה אפוטה
ע"י ב"כ עו"ד אשר (חופי) חפוטה

פסק דין

תביעה לפיצויים בסך 69,474 ש"ח ללא הוכחת נזק, לפי חוק איסור לשון הרע (תשכ"ה-1965) (להלן: "חוק איסור לשון הרע" או "החוק").

רקע:

- בתמצית: התובעת היא חברה פרטית אשר עוסקת בייצור ושיווק מוצרי מזון בישראל. הנתבעת מנהלת קבוצה סגורה לנשים ואימהות ב"אתר הפייסבוק" בשם "אימא נט אשדוד אשקלון והסביבה", המונה 4,000 משתתפים (להלן: "קבוצת הפייסבוק").
 - ביום 5.5.17 פרסמה התובעת הודעת אזהרה לציבור בדבר הימצאות שאריות בוטנים במוצרים מסוימים אותם היא משווקת. בעקבות הודעה זו, פרסמה באתר האינטרנט YNET, במדור הצרכנות, כתבה תחת הכותרת: "זוגלובק מזהירה: שאריות בוטנים במוצריה".
 - לאחר פרסום הכתבה, באותו יום, פרסמה העיתונאית אורית נבון (להלן: "גב' נבון") ב"דף הפייסבוק" שלה את הדברים הבאים:
"זוגלובק מזהירה: שאריות בוטנים במוצריה". אה כי נוצות, מקור של ציפור ומיצי קיבה של תרנגולים זה בסדר".
 - ביום 9.5.17 העתיקה הנתבעת את פרסומה של גב' נבון ופרסמה "בקבוצת הפייסבוק" אותה היא מנהלת, את הדברים הבאים (להלן: "הפרסום"):
"זוגלובק מזהירה: שאריות בוטנים במוצריה".
אה כי נוצות, מקור של ציפור ומיצי קיבה של תרנגולת זה בסדר?? מגעיל".
- קרי, הנתבעת העתיקה את הפרסום שפרסמה הגב' נבון – כלשונו – והוסיפה לו את המילה "מגעיל". לצד פרסום זה הוסיפה הנתבעת גם שני "אימוג'ים" (אילוסטרציה של הבעות (גש) המבטאים זעזוע מהדברים ובפתיחתו של הפרסום, לפני הבאת הציטוט הנ"ל, הוסיפה "אימוג'י" בצורת לב אדום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

- כמו כן, בסמוך לטקסט הנ"ל הוסיפה הנתבעת תמונה של נקניקיה חתוכה שבתוכה נוצה לבנה (נספח ב' לכתב התביעה).
5. הנתבעת טוענת כי מסיבות טכניות לא היה ניתן לשתף את הפרסום של גב' נבון בקבוצת הפייסבוק ולכן היא העתיקה אותו ולא ביצעה פעולת "שיתוף".
6. למחרת הפרסום, ביום 10.5.17, פנה אל הנתבעת מר עמרי חלפין (להלן: "מר חלפין") שהציג עצמו כמי שעובד עם התובעת, ודרש ממנה להסיר את הפרסום. להלן פנייתו:
- "הי אנני,
- שמי עומרי ואני עובד עם זוגלובק. אני מצטער למסור לך הודעה זו בשם.
- אשמח אם תעדכני שפעלת בהקדם בנושא. תודה.
- לשון ההודעה:
- הינך נדרשת לאלתר להסיר את הפרסום הכוזב, השקרי שפירסמת בפייסבוק וזאת על מנת להקטין את הנזק שכבר גרמת. כל דקה נוספת בו ישאר הפרסום השקרי יגדיל את התביעה נגדך".
7. באותו יום השיבה הנתבעת למר חלפין כדלקמן:
- "קראתי בתדהמה ובגיחוך את האיום. דוחה מכל וכל את טענותיכם.
- התמונה והניסוח הם old news הם מפורסמים בכל הרשתות החברתיות מעל כשבועיים. רק לפני אתמול קיבלתי אותו מחברה".
8. מר חלפין השיב לנתבעת כך:
- "הי אנני. אינני עו"ד ועל כן איני יכול להמשיך את הדיון איתך כאדם מטעם זוגלובק. רק כאן.
- אני מעביר את תשובתך לזוגלובק כלשונה, ממליץ לך לפנות אליהם אל הקיר כדי להמשיך את השיחה איתם שם עם מישהו מוסמך לכך.
- לילה טוב.
- אם תרצי קישור לקיר אשמח להביא לכאן".
9. הנתבעת השיבה לדברים אלו כדלקמן:
- "הפוסט המקור (לא שלי) זכה לאלפי שיתופים בכל הקבוצות.
- מוזמן לשוטט והתרשם. כך שהאשמה כלפי היא ממש מגוכחת. בכל אופן מחקתי את שם החברה".
10. תשובתו של מר חלפין הייתה:
- "אני מעביר גם את המידע הזה.
- תודה וערב נעים".
11. בתגובה לכך העבירה הנתבעת למר חלפין את אחד ה"פוסטים" של הגולשים שכולל את ההפניה לתמונה שצירפה ל"פוסט" שלה, תוך שציינה:
- "וזה רק אחד הפוסטים של הגולשים".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

12. מר חלפין השיב :

"טענתך ברורה לי. אבל באמת שאני רק "השליח" כאן. אני לא גורם מייצג מטעם זוגלובק בשיחה הזו וכל מה שאת מעלה לכאן אני פשוט מעביר אליהם. לכן אני באמת ממליץ לך להמשיך את השיחה ישירות איתם. הנה העמוד שלהם".

13. ההתכתבות הסתיימה בדברי הנתבעת :

"כך שהפוסט המסכן שלי שהועתק מפוסטים אחרים ולא זכה לשיתופים ובקושי ללייקים לא גרם שום נזק לאף נקניקיה".

14. אם כן, כעולה מהאמור לעיל, הנתבעת הסירה את שמה של התובעת מהפרסום, אך לא הסירה את הפרסום בכללותו כדרישת התובעת.

15. ביום 10.9.17 הגישה התובעת את התביעה דן, בסדר דין רגיל, לפיצוי בסך 69,474 ש"ח ללא הוכחת נזק, לפי חוק איסור לשון הרע. בדיון שהתקיים ביום 16.4.18 ניתנה החלטתי כי ההליך יתברר בסדר דין מהיר.

16. מטעם התובעת הוגש תצהירה של גב' טלי חן, מנהלת תקשורת ארגונית בתובעת, והנתבעת הגישה תצהיר מטעמה. משנחקרו העדים והוגשו סיכומי הצדדים, בשל התיק להכרעה.

עיקר טענות הצדדים :

תמצית טענות התובעת :

17. התובעת טוענת כי הפרסום כמכלול - הטקסט והתמונה עולה כדי לשון הרע. לטענתה, בפרסום ייחסה הנתבעת לתובעת ייצור של נקניקיות מחלקים בלתי ראויים למאכל כנוצות, מקור של ציפור ומיצי קיבה של תרנגולות. תמונת הנקניקיה החתוכה ובתוכה נוצה, הוצגה כחלק מהפרסום המתייחס לנקניקיות מתוצרת התובעת. הפרסום הופץ בקבוצה המונה יותר מ-4,000 אנשים ולא מן הנמנע שזכה לתפוצה ותגובות נוספות שהתובעת אינה יודעת עליהן.

18. הפרסום על הימצאות חלקים בלתי ראויים למאכל בנקניקיות "זוגלובק" כנוצות, מקור של ציפור ומיצי קיבה של תרנגולות, אינו אמת. בתהליך הייצור של נקניקיות זוגלובק אין שימוש ברכיבים אלו ומדובר בטענות כוזבות שהוצגו בפרסום כעובדות.

19. אם לא די בטקסט המשמיץ, גם התמונה ייחסה לתובעת למרות שהתמונה אינה של נקניקיה מתוצרתה, אלא של יצרן אחר. התמונה לא צולמה על ידי הנתבעת אלא על ידי מפרסם אחר במועד אחר וללא קשר לתובעת.

20. טענת הנתבעת, כי לא הייתה הראשונה לפרסם את הפרסום אינה גורעת מחומרת מעשיה. הנתבעת לא התנצלה על הפרסום ולא הסירה אותו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

21. לאור האמור, יש לחייב את הנתבעת לשלם לתובעת סך של 69,474 ש"ח כפיצוי ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7א(ב) לחוק.

תמצית טענות הנתבעת:

22. יש לסלק את התביעה על הסף מחמת היעדר יריבות- ברשם החברות רשומות לפחות 6 חברות עם השם "זוגלובק" העוסקות בתחום של ייצור ושיווק מוצרים מעובדים. כל אחת מהן היא אישיות משפטית עצמאית. התובעת לא הוכיחה כי יש לה, ולא לחברה אחרת הנושאת את השם "זוגלובק", עילת תביעה וכי היא שנפגעה, כביכול, מהפרסום.
23. מדובר ב"תביעת השתקה", שנועדה למנוע דיון ציבורי ראוי וחשוב ולהשתיק כל הבעת דעה בנוגע למוצרי בשר נקניק מעובד בכלל ובנוגע למוצריה ולפעולותיה של התובעת - בפרט. עסקינן ב"תביעה בררנית" של חברת ענק שבחרה לתבוע אותה - אדם פרטי שהביע את דעתו – הגם שהפרסום הנו תעתיק מילולי מלא ומדויק של פרסום קודם שפרסמה העיתונאית, הגב' נבון, ואשר צוטט באופן מלא נכון ומדויק בפרסומה. התובעת בחרה לתבוע אותה ולא את הגב' נבון, בשל החשש שמאחורי הגב' נבון, כעיתונאית, עומדים גופי תקשורת שיממנו עורכי דין וינהלו מולה הליכים שיביאו לפרסום נוסף נגדה. התובעת אף נמנעה מלתבוע רבים אחרים שפרסמו את "הפוסט" שפרסמה הגב' נבון. התובעת מצאה בה את "החוליה החלשה בשרשרת" וסברה שתוכל לעשות שימוש בה, כדוגמה, על מנת להטיל מורא על הציבור ולמנוע פרסומים ביקורתיים נגדה ונגד מוצריה.
- עצם הגשת התביעה ובירורה הטילו אפקט מצנן על הדיון הציבורי הראוי והלגיטימי בדבר איכות מוצרי הבשר המעובד ותכולתם של מוצרים אלו.
24. עסקינן בפרסום המהווה ביקורת והבעת דעה לגיטימית, שנכתב בהומור, תוך ציטוט מקור אחר. אין לקרוא ולפרש את הפרסום כלשונו, אלא כביקורת כללית על כלל מוצרי הנקניקיות העשויות מבשר מעובד וכנגד כלל יצרני מוצר זה. העובדה ששמה של התובעת אוזכר בפרסום, נובעת מכך שהיא נכתבה כתגובה להודעת התובעת על החזרת מוצריה בשל החשש להימצאות שאריות בוטנים במוצרים.
- מכל מקום, בעקבות פניית מר חלפין היא מחקה את השם "זוגלובק", שהופיע בפרסום כחלק מהציטוט בכותרת הכתבה ב-yonet, ולאחר המחיקה לא ניתן לדעת מהפרסום, כי הוא מכוון נגד התובעת, אלא נגד מוצר הנקניקיות באופן כללי. לטענתה, אף לא אחד מהמשתתפים בקבוצת הפייסבוק לא התייחס לתובעת באופן ספציפי, וכל התגובות התייחסו למוצר בשר מעובד (נקניקיות) באופן כללי ועסקו באיכות מוצר זה.
25. גם אם יקבע כי קמה לתובעת עילת תביעה נגדה, הרי שקמות לה ההגנות שבחוק: הגנת אמת הפרסום בהתאם לסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע והגנת תום הלב לפי סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. הפרסום לא חרג מתחום הסביר בנסיבות אלו, בהן חברת "זוגלובק" ויצרנים אחרים, מייצרים ומשווקים לציבור, ובאופן ממוקד לילדים, מוצר נחות וזול.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

הנתבעת לא התכוונה לפגוע באף יצרן או מוצר. ביטוי דעתה, המתבסס על עובדות ועדויות הגלויות ברחבי המרשתת, נועד לעורר שיח והחלפת דעות, במסגרת קבוצה "סגורה" שבין היתר עוסקת בכך.

דיון והכרעה:

26. כפי שיפורט להלן, **דין התביעה להתקבל בחלקה הקטן**. כמצוות מחוקק המשנה בעניין תביעות המתבררות בסדר דין מהיר, אנמק מבלי להידרש לטענות שאינן נדרשות לצורך הכרעה בתיק, לטענות המהוות הרחבת חזית ולטענות שנוגחו בסיכומי הצדדים.

27. ראשית, אציין כבר עתה כי אינני מקבל את טענת היעדר היריבות של הנתבעת. אין חולק כי התובעת היא אחת מבין קבוצת החברות הנושאות את השם "זוגלובק". התובעת משתמשת בסמל המסחרי "זוגלובק" במוצריה ולא נראה כי קיימת הצדקה להוסיף חברות נוספות לתביעה או להגישה באמצעות חברה אחרת בקבוצה.

28. הפסיקה קבעה ארבעה שלבים הנדרשים לבחינת התקיימות עוולה נזיקית של "לשון הרע" ולקביעת תוצאותיה (ע"א 4534/02 **רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ**, (4.3.04); ע"א 89/04 **נודלמן נ' שרנסקי** (4.8.2008); ע"א 751/10 **פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך** (8.2.12): **הראשון** – האם הפרסום מהווה "לשון הרע" לפי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע; **השני** – האם הדברים מהווים "פרסום" על פי סעיף 2 לחוק; **השלישי** – האם למפרסם עומדות ההגנות המפורטות בחוק, שבהתקיימן תישלל אחריותו של המפרסם; **ואחרון** – ככל שנקבע שפורסם לשון הרע ושהמפרסם איננו חוסה בצלן של ההגנות הקבועות בדין, יש לקבוע מהו הסעד הראוי אותו יש לפסוק לטובת התובע.

עוד קבעה הפסיקה, כי גם במקרים בהם עומד התובע בתנאים הקבועים בחוק להוכחת תביעתו בעוולת "לשון הרע", יכול ותביעתו תדחה, אם זו הוגשה בחוסר תום לב, כ"תביעת השתקה" או כ"תביעה ברנית". זאת, כשהתביעה מוגשת תוך שימוש בלתי הוגן בכוח התביעה, נגד מי שאינו מקור הפרסום, לאור זאת שהתובע סבור שהנתבע אינו בעל אמצעים ושכוח התביעה נגדו עשוי להיות משמעותי יותר (רע"א 1239/19 **יואל שאול נ' חברת ניידילי תקשורת בע"מ** (8.1.20) (להלן: "עניין שאולי").

פרסומיה של הנתבעת מהווים לשון הרע

29. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, קובע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול-

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרף לשנאה, לבוז, או ללעג

מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו,

במשלח ידו או במקצועו.

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו

המינית או מוגבלותו

בסעיף זה "אדם" - יחיד או תאגיד...".

30. על מנת לקבוע האם פרסום מהווה לשון הרע, יש לבחון את הפרסום על פי פירושו האובייקטיבי. קרי - ההכרעה בשאלה האם פרסום מהווה לשון הרע, אינה נבחנת על פי פרשנותם של הצדדים את לשון ה"פרסום", אלא על פי המשמעות שבית המשפט סבור ש"האדם הסביר" היה מייחס לפרסום. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום, והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר (ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי ואח' (4.8.08)). לעניין זה, אין זה משנה מה הייתה כוונת המפרסם או כיצד הובן ה"פרסום" על ידי הנפגע. (ע"א 740/86 יגאל תומרקין נ' אליקים העזני, (30.7.89)).

31. דומה שלא יכולה להיות מחלוקת, כי פרסום המייחס לתובעת שימוש ב"נוצות", "מקור של ציפור" ו"מיצי קיבה של תרנגולת" משפיל את התובעת בעיני הבריות ועושה אותה מטרה לשנאה, לבוז וללעג. פרסום כאמור אף פוגע במשלח ידה. הנתבעת אף הצהירה, כי מטרת הפרסום הייתה לעורר דיון ציבורי בדבר איכות מוצרי התובעת, ויצרנים אחרים, שלטענתה מייצרים מוצרים "נחותים" בהיותם עשויים מבשר מעובד (ראו למשל סעיף 20 לכתב ההגנה). ממילא ברור שאף הייתה מודעת לכך שיש בפרסום זה כדי לפגוע במכירת מוצרי התובעת ולהביא לפגיעה ב"עסקה" ו"במשלח ידה" (כהגדרת סעיף 1(3) לחוק).

32. האדם הסביר הקורא את פרסומה של הנתבעת עלול לסבור, כי הנתבעת בחרה בדוגמאות של "נוצות", "מקור של ציפור" או "מיצי קיבה", מכיוון שיש יסוד להימצאותם של רכיבים אלו במוצרי התובעת וכי אין המדובר באמירה בעלמא, גם אם הפרסום נוסח באופן הומוריסטי. אוסיף, כי טענתה של הנתבעת בדבר "אמת בפרסום" מלמדת, כי הנתבעת אף התכוונה לכך שבמוצרי התובעת ניתן למצוא את אברי העופות שפורטו בפרסום. עוד יש לציין, כי הנתבעת הוסיפה לפרסומה תמונה של נקניקייה חתוכה שבתוכה נוצה. מהקשרו של הפרסום ניתן להסיק כי הנקניקייה שבצילום היא מתוצרתה של התובעת, שעה שעסקין בתמונה של נקניקייה שיוצרה על ידי יצרן אחר.

33. בנסיבות אלו, מצאתי לקבוע כי הפרסום מהווה "לשון הרע" כהגדרתו בחוק.

34. פרסומה של הנתבעת ב"דף הפייסבוק" המופנה לקבוצה גדולה של אימהות, בוודאי מהווה "פרסום" כהגדרתו בסעיף 2 לחוק. ההגדרה בסעיף 2 לחוק היא רחבה והיא כוללת פרסום בדרכים שונות - הן "פרסום" המתבצע בדרכים ה"מסורתיות" - פרסום בעל פה, בכתב או בדפוס, הן "פרסום" באמצעים מופשטים יותר, כגון: ציור, תנועה וצליל, והן פרסום ב"כל אמצעי אחר" (סעיף 2 לחוק).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

35. הפסיקה הכירה בכך, שגם פרסום בדרך של כתיבת "פוסט" ברשתות חברתיות מהווה "פרסום" כהגדרתו בחוק (ע"א (חי) 62613-09-16 מרדכי (מוטי) מרקוס נ' אמיר בודהנה, 19.3.17)) ואף פעולת "שיתוף" של פרסום שנעשה על ידי אחר ברשתות חברתיות מהווה "פרסום" ("עניין שאול" לעיל) לא כל שכן העתקת פרסום קיים וכתיבתו מחדש, תוך הוספת מלל נוסף ותמונה, כבמקרה זה.

36. תוצאת האמור – גם יסוד "הפרסום" מתקיים בענייננו.

הפרסום אינו חוסה תחת ההגנות שבחוק

37. לטענת הנתבעת פרסומיה חוסים תחת הגנת סעיף 14 לחוק – "טענת האמת בפרסום" ותחת הגנת סעיף 15 לחוק – "טענת תום הלב". כמפורט להלן, הנתבעת לא הוכיחה קיומן של הגנות אלו.

38. המחוקק הביע את עמדתו בדבר נקודות האיזון הנראות לו כראויות ביחס שבין הזכות לשם טוב לחופש הביטוי. כך קבע המחוקק, כי פרסום שיש בו לשון הרע הוא אסור והוא אף מהווה עוולה אזרחית ובמקרים מסוימים אף עבירה פלילית. אולם, האיסור אינו מוחלט. המחוקק הכיר בכך שפרסומים מסוימים יהיו מותרים, על אף שיש בהם לשון הרע (סעיף 13 לחוק). וכי קיימים פרסומים, שבגינם יש למפרסם הגנה, ובכלל זה ההגנות שבסעיפים 14 ו-15 לחוק.

הפסיקה קבעה כי ה"איזון העדין בין ערכי היסוד המתנגשים" צריך להיעשות בעיקר בעת בחינת ה"הגנות" הקבועות בחוק וכי הפעלת שיקול הדעת במלאכת איזון זו מושפעת משיקולים מגוונים (ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא (22.10.89); ע"א 1104/00 אפל נ' חסון ואח' (10.1.02)):

"במסגרת פרשנות ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע ויישומן בכל מקרה לגופו עשויה מלאכת האיזון השיפוטית להיות מושפעת, בין היתר, מן השאלות האלה: עד כמה עוסק הפרסום בדמות ציבורית ובקשר לנושא המעורר עניין ציבורי, מהי התועלת הציבורית שבפרסום, עד כמה הפרסום ברבים תוך פגיעה בשמו הטוב של הנפגע היה רלוונטי ונחוץ להשגת התועלת הציבורית, והאם התועלת שבפרסום גוברת על הנזק הצפוי לשמו הטוב של הנפגע..."

39. לאחר ששקלתי טענות הצדדים ונסיבותיו של מקרה זה, לא מצאתי כי מקרה זה נמנה על המקרים בהם עומדת לנתבעת ההגנות שבחוק וכי אין לבכר במקרה זה את חופש הביטוי של הנתבעת על הזכות לשם טוב של התובעת, לעניין הפרסום מושא התביעה.

40. כמפורט להלן, הפרסומים אינם אמת ולפיכך לנתבעת לא עומדת הגנת סעיף 14 לחוק. לנתבעת אף לא עומדת הגנת "תום הלב", שעה שגם אם פרסומיה נעשו בעניין ציבורי, היה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

בידה לעשותם ללא ציון עובדות שאינן נכונות, מבלי שבדקה אותן עובר לפרסום. לפיכך לא מצאתי כי פרסומה נכלל בגדרם של סעיפי המשנה של סעיף 15 לחוק.

הגנת האמת בפרסום – סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע:

41. אשר להגנת "אמת הפרסום", מכוח סעיף 14 לחוק: סעיף 14 לחוק קובע, כי: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

42. על המבקש להסתמך על הגנה זו להוכיח התקיימותם של 2 תנאים מצטברים, האחד - שהיה אמת בפרסום; השני - שהיה בפרסום עניין לציבור: "הרציונל למתן הגנה לפרסום אמיתי שיש בו ענין ציבורי טמונה בהנחה כי בעניינים בעלי משמעות ציבורית עדיף גילוי האמת, גם אם יש בכך פגיעה בפרט, אשר כלפיו מוטחים דברי ביזוי והשפלה. לא כך הוא, כאשר מדובר בפרסום אמיתי שאין בו ענין לציבור, או בפרסום שקרי, אפילו יש בו מימד של ענין לציבור" (פרשת נודלמן לעיל).

43. הגם שאני סבור שיש בהעלאת הסוגיה בדבר טיבם של מוצרי מזון העשויים מבשר מעובד עניין לציבור, לא מצאתי, כי הנתבעת עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח, כי יש אמת בפרסום.

44. הנתבעת לא הביאה חוות דעת של מומחה לעניין הרכיבים המצויים במוצרי התובעת ואף לא ערכה בדיקות מעבדה להוכחת טענותיה בעניין זה. אומנם התובעת הציגה ראיות לכאורה על תלונות שהגישו לקוחות בדבר מקרים בהם נמצאו רכיבים שאינם אמורים להימצא במוצרי התובעת, אולם בעצם הגשת תלונות אין די. מה גם שאין בתלונות אלו כדי להוכיח שהאמור בפרסום הוא אמת. אבאר:

45. הנתבעת פירטה בכתב ההגנה (סעיף 51) שורה ארוכה של מקרים בהם לקוחות התובעת פרסמו באינטרנט, כי מצאו רכיבים בלתי ראויים במוצרים של התובעת - נוצות ורכיבים אחרים כגון פלסטיק, חוט דנטלי, עצם, עובש, שיערה, מתכת וכדו'. חלק ממקרים אלו אף פורסמו ב"דף הפייסבוק" של התובעת. הנתבעת הגישה בקשה להזמנת מספר רב של עדים, על למנת שיעידו על מקרים אלו. התובעת התנגדה לזימונם של העדים, בהליך זה המתנהל בסדר דין מהיר וטענה שעדויות אלו ממילא אינן רלוונטיות לפרסום.

בהחלטתי מיום 26.11.18 קבעתי כי לאור טענות הצדדים הרי שאינני סבור שיש לזמן את העדים המפורטים בבקשה. עם זאת, קבעתי, כי לאור התנגדות התובעת לא לתקבל טענה כי תלונות אלו אינן אמת וככל שהתובעת חפצה להתנגד לכך, בידה להודיע לבית המשפט על כך בתוך 7 ימים ואז אתיר לזמן את העדים כולם או חלקם. בקשה כזו לא הוגשה על ידי התובעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

46. אולם, גם אקבל את טענת הנתבעת, כי כל התלונות של אותם לקוחות (שלא העידו בתיק) הן מוצדקות ואמתיות, לא נמצאה בין תלונות אלו תלונה על הימצאותם של "מקור של ציפור" או "מיצי קיבה" במוצרי התובעת ואין בכך ללמד שאלו נמצאו במוצרי התובעת. ועוד: גם אם נמצאו במוצרי התובעת רכיבים שונים שאינם אמורים להימצא בהם, אין בכך ללמד שמוצריה של התובעת מיוצרים מלכתחילה כך שיכילו גם רכיבים אלו, כפי שניתן להסיק מהפרסום.

47. בנסיבות אלו, מצאתי לדחות טענת הנתבעת לעניין זה ומצאתי לקבוע, כי הפרסום ממנו עולה כי במוצרי התובעת נמצאו "נוצות", "מקור של ציפור" ו"מיצי קיבה" בוודאי אינו יכול להיחשב כפרסום אמת. משקבעתי כי הפרסום אינו אמת, ממילא הנתבעת אינה חוסה תחת ההגנה שבסעיף 14 לחוק.

הגנת "תום הלב" - סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע:

48. בעניין שאול (רע"א 1239/19 לעיל) הדגיש בית המשפט את הפרשנות התכליתית שיש להעניק להגנות הקבועות בחוק - פרשנות ההגנות הקבועות בחוק צריכה להיעשות בשים לב לחשיבות שבקיום מרחב אינטרנטי פתוח שבו משתמשים יכולים לממש את זכותם לחופש הביטוי. הדברים אמורים בעיקרו של דבר בהתייחס להגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק.

49. סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע קובע כי במשפט פלילי או אזרחי בעילת לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות המנויות בסעיף. סעיף 16 לחוק מוסיף וקובע חזקות לעניין זה: ראשית, חזקה "חיובית" - שהפרסום נעשה בתום לב, אם הנתבע הוכיח שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות; ושנית, חזקה "שלילית" - שהפרסום נעשה שלא בתום לב, אם הדבר שפורסם לא היה אמת, והנתבע לא האמין באמתותו; או אם הדבר שפורסם לא היה אמת והנתבע לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא; או אם הפרסום נועד לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על ידי סעיף 15.

50. בעניינינו, אני סבור כי הגם שיש לבחון את ההגנה הקבועה בסעיף 15 לחוק (ובפרט בסעיף 15(2) לחוק) בעיניים מקלות ("עניין שאול" לעיל) הנתבעת אינה חוסה תחת הגנת סעיף זה.

51. הדיון הציבורי שפרסום זה בא לעורר, בדבר איכות מוצרי הברש המעובד, הוא לגיטימי והוא עוסק בנושא שיש בו עניין ציבורי. אני סבור, כי בחירתה של הנתבעת לשתף את "הקבוצה הסגורה", אותה היא מנהלת, בסוגיה צרכנית זו - כשלעצמה - נכללת בהגנת תום הלב שבסעיף 15(2) לחוק.

52. אולם, אין בכך להתיר לנתבעת לפרסם מידע שאינו נכון. פרסום מידע זה חורג מתחום הסביר בנסיבותיו של מקרה זה, בו היה בידי הנתבעת לעורר את הדיון מבלי לכלול בפרסום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

- עובדות שאינן נכונות (הימצאותם של "נוצות", "מקור של ציפור" ו"מיצי קיבה") ומבלי לצרף תמונה של מוצר שלא יוצר על ידי התובעת. לפיכך, החזקה כי הפרסום נעשה בתום לב (כאמור בסעיף 16(א) לחוק) אינה עומדת לנתבעת.
53. ועוד: אין חולק, כי עובר לפרסום, הנתבעת לא נקטה בכל אמצעי על מנת להיווכח האם הפרסום הוא אמת אם לאו. כל שעשתה הוא להעתיק פרסום אחר מבלי לבדוק את אמתותו. לפיכך, קמה לחובת הנתבעת החזקה שהפרסום נעשה שלא בתום לב (על פי סעיף 16(ב)(2) לחוק).
54. בע"א 809/89 לוטפי משעור נ' אמיל חביבי (14.12.92) הובהר ע"י בית המשפט כי: "כדי לבסס לכאורה הגנת תום-לב מפני תובענה בשל פרסום לשון הרע, די לנתבע להוכיח שתיים אלו: כי הפרסום נעשה על ידיו באחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק וכי הפרסום לא חרג מן הסביר באותן נסיבות, כאמור בסעיף 16 (א) לחוק. ואולם אם הוכיח התובע אחת משלוש חלופותיו של סעיף 16 (ב) לחוק, כי אז מתהפכת הקערה על פיה וקמה חזקה הפוכה לפיה הפרסום נעשה שלא בתום לב, ואם הנתבע איננו סותר את העובדות עליהן נסמכת חזקה זו, כי אז יימצא חייב בדין".
55. עוד הובהר באותו עניין, כי מקום שקמה חזקת תום הלב של נתבע היא עשויה להיסתר בידי התובע, בין היתר, בהוכחת יסודותיו של סעיף 16 (ב)(2) לחוק. היינו – שהפרסום לא היה אמת, ושהנתבעת לא נקטה אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לאו. כן ראו ת"א (מרכז) 20070-09-15 יוסף וינשטיין נ' יצחק (בן ציון) ג'רבי (21.6.18).
56. בנסיבות אלו, לא מצאתי שפרסום הנתבעת חוסה תחת ההגנות שבחוק.

פיצוי ללא הוכחת נזק

57. משקבעתי, כי הנתבעת פרסמה לשון הרע על התובעת וכי לא עומדות לה ההגנות שבחוק, אדרש לשאלת זכאותה של התובעת, לפיצוי ולשיעורו של פיצוי זה.
58. לא הוכח כי נגרם לתובעת נזק (ממוני) מהפרסום והדבר אף לא נטען, על כן בחרה התובעת לתבוע פיצוי סטטוטורי - ללא הוכחת נזק, מכוח סעיף 7(א) לחוק. מהבחינה העיונית הדבר אפשרי אולם בקביעת הפיצוי יש לבחון כל מקרה ונסיבותיו.
59. בבוא בית המשפט לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק, על פי חוק לשון הרע, עליו לקחת בחשבון מספר גורמים:

"בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הנזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב והסבל שהיו מנת חלקו, והתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיבידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהקיפו, באמינותו, במידת פגיעתו, ובהתנהגות הצדדים..." (רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (12.11.06)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

60. לאחר שקילת מכלול השיקולים הנוגעים לעניין זה, מצאתי לקבוע כי הפיצוי לו זכאית התובעת הוא ברף הנמוך (מאד) של הפיצוי. אפרט:
61. תכלית הפיצוי ללא הוכחת נזק, לפצות את מי שנפגע בעקבות לשון הרע, גם במקרים בהם אין ביכולת להוכיח במדויק את הנזק שנגרם לו. לפיצוי זה אף תכלית הרתעתית – **"פיצוי שיש בו הרתעה – ועמה חינוך"** (רע"א 2015/15 מאיר פלבסקי נ' חברת מקור הפורמייקה בע"מ (4.8.16)).
62. בנסיבותיו של מקרה זה, מצאתי כי התובעת פרסמה לשון הרע מבלי שבדקה, עובר לפרסום, האם האמור בו אמת אם לאו. הפרסום נעשה בקבוצת הפייסבוק הסגורה אותה היא מנהלת ובה חברים כ- 4,000 משתתפים.
63. התובעת לא הצביעה על נזק ממוני ממשי שנגרם לה עקב הפרסום, וגם אם אניח כי חלק מהמשתתפים בקבוצה היו מלקוחות התובעת וכי מתוך חלק זה, בעקבות הפרסום, חלק מהם חדלו מכך (טענה שלא הוכחה), הרי שעסקינן בנזק שאינו גדול.
64. במקרה זה, כאמור וכמפורט להלן, אינני סבור כי לתובעת נגרמה מהפרסום גם פגיעה של ממש, שאינה ממונית. הפרסום המקורי של הגב' נבון פורסם והופץ ברשתות החברתיות עוד קודם לפרסומה של הנתבעת, אשר פורסם בקבוצה סגורה. הגם שהפרסום כלל עובדות שאינן אמת, הוא נוסח באופן הומוריסטי, והופנה כלפי מוצרים העשויים מבשר מעובד, הזוכים לביקורת ציבורית רבה במרשתת (לרבות התלונות והפרסומים שצורפו לכתבי הטענות של הנתבעת). התובעת לא נקטה בכל הליך נגד גב' נבון או נגד מפרסמים אחרים שפרסמו פרסום זהה ויש בכך ללמד, כי היא אינה סבורה שנגרמה לה פגיעה של ממש בעקבות הפרסום.
65. לאמור יש להוסיף, כי עסקינן בתובעת שהיא תאגיד. לטעמי, הגם שאין מניעה לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק לטובת תאגיד על פי סעיף 7א' לחוק (רע"א 2015/15 **עניין פלבסקי לעיל**); לסקירת העמדות השונות עובר לפסק דין זה ראו ת"א (מרכז) 20070-09-15 **עניין וינשטיין לעיל**), הרי שלעובדת היותה של התובעת תאגיד השלכה על קביעת שיעור הפיצוי, ובפרט לעניין שקילת "הכאב והסבל" שנגרמו לה.
66. לכל אלו אוסיף, כי בחירתה של התובעת לתבוע את הנתבעת דווקא, מעלה תהיות לעניין תום ליבה ויש בה אף להעלות חשש ל"תביעה בררנית" או אף "תביעת השתקה" שלא נועדה לקבל פיצוי על נזק שנגרם לה.
67. לעניין "חשש מפני תביעה בררנית", נפסק בעניין שאול (רע"א 1239/19 לעיל):

"חשש מפני תביעה בררנית" – פוסט ברשת החברתית עשוי להיות, באופן פוטנציאלי, מושא לשיתוף על ידי אינספור משתמשים אחרים. בהנחה למשל שפוסט מסוים שיש בו לשון הרע שותף על ידי מאות משתמשים, כיצד יבחר הנפגע כנגד מי מהם להגיש את התביעה? בהקשר זה מתעורר חשש לשימוש בלתי הוגן בכוח התביעה, כך שזו תוגש דווקא נגד משתתפים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

שאינם בעלי אמצעים ושכוח התביעה נגדם עשוי להיות באופן תיאורטי, משמעותי יותר.

ראוי גם לומר כך: במקרה הרגיל ובהיעדר נסיבות חריגות (למשל כאשר המפרסם המקורי הוא אנונימי או בלתי ניתן לאיתור), ברירת המחדל היא כי התביעה תוגש קודם כל נגד המפרסם המקורי, בהיותו זה ש"חולל" את הפגיעה בשם הטוב... הגשת תביעה רק כנגד משתף, או כנגד משתף מסוים מבין רבים כאשר אין יסוד להבחנה של ממש בינו לבין האחרים, עשויה אפוא להקים מעין תמרור אזהרה באשר למניעי התובע. הבחנות שניתן יהיה לראות כרלוונטיות, מבלי למצות, הן למשל כמות העוקבים שנחשפו לשיתוף מסוים או היותו של המשתף דמות ציבורית".

68. התובעת לא נתנה כל הסבר לכך שבחרה לתבוע את הנתבעת דווקא ולכך שנמנעה מלנקוט כל פעולה נגד הגב' נבון. בחקירתה טענה הגב' חן, לעניין זה, כי: "יכול להיות שכן נחליט לפעול נגדה אבל זה לא מעניינה של הנתבעת" (עמוד 14 לפרוטוקול, שורות 7-8). מדוע לא פעלה עד כה? מדוע בחרה לפעול בשלב זה רק נגד הנתבעת? לכך לא ניתן כל הסבר.

69. אוסיף, כי אין מחלוקת, כי הגב' נבון הייתה המקור לפרסום והייתה מי ש"חוללה את הפגיעה בשמה הטוב" של התובעת, לטענתה. פרסומה של הגב' רוזן, כעיתונאית, אף מהותי יותר, נתפס כאמין יותר וקבוצה רחבה יותר ומגוונת יותר של אנשים נחשפה לו. לעומתה, הנתבעת – שפרסמה את הפרסום ב"קבוצה סגורה" – אינה דמות ציבורית ולא נטען כי היא נתפסת כברת סמכא בנושא הפרסום.

לא נטען כי כמות השיתופים לפרסום הנתבעת גבוה יותר, או כי החשיפה לפרסום הנתבעת גבוהה יותר. טענת הנתבעת, כי ל"דף הפייסבוק" של גב' נבון יש כ-4,500 עוקבים לא נסתרה. בענייננו "המפרסם המקורי" (הגב' נבון) לא פרסמה את הפרסום בצורה אנונימית, אלא תחת שמה, כעיתונאית, והתובעת ידעה על פרסום זה (ואף הופנתה אליו על ידי הנתבעת עובר להגשת תביעתה). פוטנציאל החשיפה של פרסומה של הגב' נבון (כעיתונאית) ומידת האמינות המיוחסת לה, גבוה לעין שיעור מפרוטנציאל החשיפה של פרסומה של הנתבעת, בקבוצה הסגורה אותה ניהלה.

70. אשר לחשש מפני "תביעות השתקה", ציין בית המשפט בעניין שאול, כך:

"חשש מפני תביעות השתקה היוצרות "אפקט מצנן" כלפי התבטאות לגיטימית- הכרה בשיתוף כפרסום לעניין חוק איסור לשון הרע מרחיבה את תחולת החוק. כאמור, לנוכח ההיקף הפוטנציאלי של שיתופים ברשתות החברתיות, מדובר בהרחבה משמעותית לפחות באופן תיאורטי. יש בכך כדי להעצים את החשש הקיים ממילא מפני תביעות שעלולות ליצור אפקט מצנן כלפי התבטאויות לגיטימיות, כגון תביעות השתקה. הנושא של תביעות השתקה טרם נדון בהרחבה בפסיקתנו, וזאת בהשוואה לדוקטרינה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

המפותחת בעניין זה במשפט האמריקאי המכונה SLAPP... עם זאת, קיימת הכרה בכך שמאפיינים מסוימים של תביעה- כגון פערי כוחות בין הצדדים, עילת תביעה חסרת יסוד או גבולית, סכום תביעה מופרך ותקיפת פרסומים שיש בהם עניין ציבורי או שנוגעים לאינטרס ציבורי- עשויים לעורר את החשש כי מדובר בתביעה שהוגשה בעיקרה למטרה לא ראויה של השתקת התבטאות לגיטימית, ולא ממניע של רצון לקבל תרופה בגין פגיעה (ראו ע"א 2266/14 ילין נ' אם תרצו- ציונות או לחדול (15.7.2015)...)".

71. דומה שדברים אלו יפים לענייננו. פערי הכוחות בין הצדדים ברורים. התובעת, חברה מסחרית גדולה ומוכרת, בחרה להגיש תביעה זו נגד הנתבעת, ולא נגד המפרסמת המקורית של הפרסום, שכוחה רב יותר (מהיותה אשת תקשורת) ואף פנתה לנתבעת מיד לאחר הפרסום, באמצעות מי שהציג עצמו כגורם העובד עמה (מר חלפין). בתצהיר מטעמה, טענה התובעת כי מר חלפין "אינו קשור לתובעת" (סעיף 21 לתצהיר של הגב' טלי חן), אולם בחקירתה, הודתה הגב' חן, כי: מר חלפין פנה אל הנתבעת מטעמה (עמוד 9 לפרוטוקול, שורה 18), כי הוא "עובד איתנו" (עמוד 9 לפרוטוקול, שורה 15) וכי הוא מועסק על ידה כ"פריילנסר ומנהל קבוצות" (עמוד 9, שורה 20). מהעדויות בתיק אף עולה, כי התובעת מעסיקה את מר חלפין (ואחרים) כדי לפעול עבורה ברשתות החברתיות וכי היא עוקבת אחר הפרסומים השונים ברשתות אלו. כך גם מובן כיצד נחשפה התובעת לפרסום, למרות שפורסם ב"קבוצה סגורה". אוסיף, כי התובעת אף לא תבעה אחרים שפרסמו את אותו פרסום, הגם שהנתבעת שלחה לה דוגמאות של פרסומים מעין אלו שפורסמו לפני הפרסום שלה (וכן פרסומי תגובות של תמונה של נקניקיה שבתוכה נוצה). התנהלות זו מחזקת את החשד בדבר היותה של תביעה זו "תביעת השתקה".

72. לאור האמור, בחירתה של התובעת לתבוע דווקא את הנתבעת מעוררת חשד כי בחרה לתבוע את הגורם "הקל" מבחינתה (וראו לעניין זה סעיף 34 לסיכומי הנתבעת שלא נסתר).

73. לעניין זה אפנה גם לת"א 43555-03-18 נקניק נהריה כשר זוגלובק נ' אנימלס, שם נמחקה תביעת התובעת (שהיא אותה תובעת דכאן) כנגד עמותה הפועלת בתחום של איכות הסביבה וצער בעלי חיים. בבקשה שהגישו הנתבעים שם, לפסיקת הוצאות, קבע בית המשפט (החלטה מיום 1.3.20), כי טענתם של הנתבעים שלתובעת לא הייתה מלכתחילה כוונה לנהל את התביעה עד תום וכי היה מדובר למעשה בתביעת השתקה, אינה נטולת אחיזה והיא נתמכת בראיות, הגם שהתביעה נזנחה משיקולי כדאיות (סעיף 33 להחלטה). גם בענייננו, הרושם המתקבל, לאור "נורות האזהרה" שבתיק, הוא, שקיים חשד ממשי כי עסקינן ב"תביעת השתקה" או "תביעה בררנית" כנגד "גורם חלש". שעה שפוטנציאל הנזק מהפרסום שפרסם אינו גבוהה לעומת זה שנגרם מכותבת הפרסום הפוסט המקורי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה

74. על אף האמור, מקרה זה אינו מקרה של פרסום שנעשה בדרך של "שיתוף" (כבעניין אופיר), אלא של העתקת פרסום וכתובתו מחדש על ידי הנתבעת, שהיא מנהלת קבוצת הפייסבוק. הנתבעת אף לא הסתפקה בהעתקת הפרסום, אלא הוסיפה לפרסום מלל ותמונה של נקניקיה עם נוצה (שנחזית להיות מיוצרת על ידי התובעת על אף שלא יוצרה על ידה). בנסיבות אלו, הגם שהרציונל העומד בבסיס האמור בעניין אופיר (לעניין תביעות השתקה ותביעות בררניות) חל גם בענייננו, לא מצאתי לדחות התביעה בשל כך, אולם מצאתי שגם בכך יש כדי להוות נימוק להפחתת הפיצוי הסטטוטורי שפסקתי לטובת התובעת, שכן יש בכך, בין היתר, ללמד כי התובעת לא נפגעה מהפרסום.

75. לאור כל האמור, אני סבור שלתובעת לא נגרם נזק מהפרסום וכי יש להעמיד את גובה הפיצוי על שיעור נמוך, זאת בעיקר לאור תכליתו ההרתעתית של הפיצוי הסטטוטורי על פי סעיף 7א לחוק. על הנתבעת, בפרט כמנהלת קבוצה רבת משתתפים, להקפיד ולבדוק את אמתות התכנים אותם היא מפרסמת, עובר לפרסומם. לפיכך, מצאתי לחייב את הנתבעת בפיצוי בסך של 3,000 ש"ח, שאני סבור שדי בו כדי להוות הרתעה מספקת בנסיבות העניין.

סוף דבר :

76. לאור האמור לעיל, מצאתי לקבל את התביעה בחלקה הקטן בלבד. כדלקמן :

77. הנתבעת תשלם לתובעת סך כולל של 3,000 ש"ח. הסכום ישולם בתוך 30 ימים, שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין.

78. אשר להוצאות ההליך : לאור כל האמור לעיל, לאור התמיהות בדבר תום ליבה של התובעת בבחירתה לתבוע את הנתבעת דווקא (ובשים לב לאמור בפס"ד בעניין שאול - רע"א 1239/19 לעיל - לעניין פסיקת הוצאות במקרים מעין אלו) והיחס בין סכום התביעה לסכום שנפסק לטובת התובעת – מחד ; ולאור העבודה שקבעתי כי הנתבעת פרסמה לשון הרע, מבלי לבדוק את אמתות הפרסום – מאידך, ובשים לב לכך שהנתבעת בחרה להגיש כתב הגנה עב כרס המכיל כ-60 עמודים, הכולל טענות שאינן נדרשות לצורך ההכרעה בהליך, ולאור האיחור בהגשת תצהירה וסיכומיה (והחריגה בהיקף הסיכומים שהוגשו), הרי שמצאתי שלא לפסוק הוצאות ההליך וכל צד יישא בהוצאותיו.

ניתן היום, כ' ניסן תש"פ, 14 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.

אודי הקר, שופט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-09-19869 נקניק נהריה כשר, זוגלובק בע"מ נ' פיליפ חפוטה